

Hayatın öyle zamanlarına rast gelirsın, seni artık hiçbir şeyin ilgilendirmediğine karar verirsın, bir tiyatrodur hepsi ve gitmek gerekir. Gidecek bir yer yoktur.

Hissettiğim bu. Buna yakın. Hayatın ortasında değil kıyısında hissediyorum. Bazen sahnenin gerisinde. Sahneyle hiç ilgim yokmuş gibi hissettiğim de oluyor.

Yabancılaşıyorum.

Yabancılaşmaya da yabancılaşıyorum.

Hayaller geziyor içimde, sisli hayaller, herbiri sekiz yöne uzakşalan hayaller ve ben hepsinin ortasında onları seyrediyorum. Tembelim.

Matematik dağına çıkmak için yüküm çok ağır demiş Wittgenstein, benim de bu hayatı yaşamak için yüküm ağır. İnsanların cenazeden cenazeye hatırladıklarını her gün hatırlarsan yürümez hale gelirsın.

Bugüne kadar insanlar bana çok kızdı, arkamdan ve yüzüme çok konuştu ama *sen bana kıızıyorsun ya, bir de beni düşün, kendime mahkumum* diyeninki kadar tesirlisi olmadı, insanın kendine mahkumiyeti kadar kötüsü yok.

Kendinden sıkılmanın çaresi yok.